

Melania Cuc
AUTOPORTRET

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CUC, MELANIA
Autoportret/ Melania Cuc - Târgu-Mureș : Editura Nico,
2010
I. BĂCIUȚ, N. (Ed.)
II. BĂCIUȚ, N. (Pref.)
ISBN 978-606-546-040-9
821.135.1-1

Coperta aparține autoarei

Editura NICO

Târgu-Mureș, str. Ilie Munteanu nr. 29

Lector Nicolae Băciuț

Apărut 2010

Copyright© Melania Cuc 2010

Toate drepturile rezervate

Tehnoredactare Sergiu Paul Băciuț

Format 16/61x86, coli tipo 6,75

Tiparul executat la INTERMEDIA GROUP Târgu-Mureș,

Str. Cuza Vodă nr. 57

România

Melania Cuc

AUTOPORTRET

poeme

EDITURA NICO

***Se dedică lui
Joshua Davind McIntyre***

Întoarcerea la poezie

Deși a debutat cu poezie în 1985, (*Peisaj lăuntric*) Melania Cuc s-a manifestat în ultimii ani ca prozatoare, chiar dacă prozelor sale nu le lipsește metafora, lirismul. În 1991, a mai fost o zvâcnire poetică (*Dincolo de jertfă și iubire*), ca apoi poeta să se restrângă la teritoriile lirice ale copilăriei, publicând trei volume de versuri pentru copii: *Vine Moș Crăciun*, 1999, *Versuri scrise pe zăpadă* (2003) și *Căsuța cu povești* (2005).

Restul a fost proză și eseu, într-un asalt editorial de invidiat, o recuperare a unui timp care nu i-a îngăduit să-i dedice creației literare atât cât și-ar fi dorit.

După aproape două decenii de tăcere, Melania Cuc ia cu asalt din nou poezia, în registru (auto)biografic, *Autoportret*, volum care vine să răzbune atâția ani de "discriminare" a acestui gen.

Ca și proza, poezia Melaniei Cuc se respectă, își are exigențele sale, autoarea neîngăduindu-și să facă un simplu exercițiu editorial. Nici să recupereze texte scrise sporadic, "în secret". Dimpotrivă, cartea pare scrisă dintr-o suflare, într-un singur registru stilistic și o concentrare a temelor. De altfel, unitatea structurală i-o dă și regia punerii în pagină, poemele neavând titluri, primului vers atribuindu-se și încărcătura textuală nominală, deși el intră în fluxul rostirii.

Autoarea își conservă feminitatea și modernitatea, limbajul poetic, în confesiunile lirice ale Melaniei Cuc, străin de inerții și mode, părând mai degrabă al unei scriituri din ultimele valuri poetice. Fără agresivitatea

și vulgaritatea multor astfel de autori, ci cu eleganța și siguranța valorilor consacrate.

Confesiunea dulce-amară, în acumulări de bulgăre de zăpadă în rostogolire, conturează *Autoportretul* pe care și l-a impus, fără menajamente, fără restricții, fără farduri inutile. E și Cain și Abel, deopotrivă, este și tandră și aspră până la vehemență, fermitate, "Stăpân și slugă/ Al unui singur poem". Un amestec de patetism reținut și euforie străbat întreaga retorică a autobiograficului, emoția e ținută sub control, erosul e cunoaștere și încordare, iar credința încă nu și-a stabilit sensul: "În zdrențe de purpură/ Biserica mea/ Umblă desculță/ Și fără cămașă". Melancoliile nu s-au eliberat de vină, nostalgiile sunt încă vulnerabile, inadaptarea e refuzată.

Realul e dezvoltat în imagini încărcate de gravitate, când cu încruntare moralistă, când cu detașată înțelegere: "Trag viața în piept /Ca pe o țigară,/Voluptoasă, vicioasă/Și mai ales/Furioasă".

Dar mereu cu incontestabilă artă.

Melania Cuc reușește să convingă și în acest *Autoportret* că, dincolo de conjuncturi, de culise literare, vocea ei are distincție și instanțele critice nu vor avea altceva de făcut decât să recunoască o operă și un destin literar.

NICOLAE BĂCIUȚ

Îmi las capul pe genunchi,
Vorbesc în limbi moarte ;
Strig prețul cărnii invers.
Nu cântăresc ;
Mă vând pe bucăți
În piața sută la sută de vegetale,
Aștept mușterii
Să-mi facă safteaua !
Eu sunt samsarul cu
Poeme de dragoste,
Sunt omul tău cel mai bun,
Care mi-am pus capul
Pe viitorul butuc.
Acum.
Poate fi prea devreme
Să-ți vinzi fratele,
Ca să-mi salvezi pielea
Întinsă ca o leoaică gemând
Pe podele.

Vă scriu despre dragoste

De aici

Din

Sicriul plin cu litere nefălțuite.

Locuiesc

Într-un buzunar de zețar

Ce a tipărit manifeste.

Fragilă-i penița de sticlă

Cu care trăgeam odată

Brazda și dreptatea

Pe strada nepietruită.

Dinaintea

Vulturului ce-mi

Ciugulește ficații,

Țin cu amândouă mâinile,

Deasupra capului,

Cununa cu spinii

Imaginii publice.

Mi-a trecut norocul
Pe lângă ureche.
Glonț pirotehnic fără focos.
De acum
Se cade să iert
Greșeala greșiților
În numele Păcii probabile.
Dragostea mea nouă
Nu mai are sens
Aici
În amfiteatrul
Cu vulgul ce clănțâne semințe
Și artiști fluierând
Zeița din tragedia antichității.
Încă o dată pe ziua de astăzi
Ard pe rugul conștiinței,
Timp în care
Tata cu mama
Trag în dreapta și-n stânga
Cămașa-mi
Răstignită
Între tâlhari.

Autoportretul perfect

Și o ceașcă de ceai chinezesc.

Stop cadru fără egal

Printre

Liniile frânte din șale

Pe un ecran uriaș.

Și vremea-i albastră,

Și nisipul e verde

Scaieții dau floare,

Sămânța germinează

Pe buzele mele mușcate

De sare.

Sunt un om liber!

Strig mut.

În căușul de palmă

Mă ascund ca o pâine

Neagră, sățioasă,

Fără idealuri.

Dumnezeul meu

Este prizonierul perfect

Din împărăția zăpezii.

Singurul fără de pată,

Căutător de aur

Și vânător de reni

Printre porțelanuri...

El

Mă așteaptă cu lampa pe masă

Și cărțile de joc,

În avanpostul pavat

Cu pașii copilului care am fost.

Un habitat de rezervă perfect,

Locul de unde Paradisul

Se vede cu mandarini înfloriți

Și penele păsării de cenușă

Întruna arzând.

Deodată

M-am hotărât!

Semnez pactul cu paznicul

Celulei în care

Șobolani

Macină piatra de var.

Locul meu preferat este în picioare

La galerie,

Unde

Studentii fluieră dirijorul

Pe strapontină.

Bat ritmu-n picioare

Și golul, în aer.

Dincolo de cortina

Îmbâcsită cu milă creștină

Iapa albă paște miriștea

Poveștii reciclate de o mie de ori

Din lentilele sparte.

Sunt la liman

Mă scald

Într-o lacră de sare

Fără să știu că am scăpat

Pentru ziua de azi

De-nserare...

Fac pași în pași

Prin nămeți de petale

Și

Cuvintele nerostite

Înfloresc ca un vin,

În locul din mijloc

De dicționare.

Grenada cu teamă se sparge

În zăngănituri de arme

Și eu... continui

Iubesc nebunește

Zidul

Care mă strânge-ntre șale.

Altă iederă fumegă verde

În arealul

De unde tobele nu se mai aud

Decât așa,

Ca un țipăt de sâmbure germinând

În pântecul piersicii de anul trecut.

Cresc și-nfloresc iriși minerali

În scobitura tălpii

De femeie cu ciorapul rupt

Și motiv floral cusut

Direct

Pe piciorul distanței

Dintre o rugăciune și

Chipul meu

Zăvorât în fotografia de familie.

Trăiesc ca un orb

În sipetul

Cu documente permise

Și

Purpura curge regește

Peste fila în care

Dețin rol de piper și de sare.

În camera magică-i

Ziuă din lumânarea

Ce-și picură firimitura de zare

Peste cearceaful meu

Fără culoare,

Fără dimensiune.

Urcă în aceeași spirală

Aburul și spaima mea

De lupoaică

Împușcată cu glonț de argint

În cerul de gură.

Prada e albă și

Stacojie-i jiletca vânătorului

Cu arma la ochi

În amurgul cu fum de mirodenii

Ce umple cuibul

Din care

Puiul Măiestrei

Îmi cântă

Ca un flașnetar

Închis în calul troian.

Împreună prin viață și moarte

Ca și când Cain și Abel
Ar fi rămas să are în humus

Aici

Pe Pământ.

O verigă de altă verigă

Se prind în lanțul de iarbă

Și este din nou zăpadă

Și Pit Bull-i de pază

Cu smaralde în zgardă.

Eu sunt nebunul cetății

Cu străji ce-și apără stăpânul

La o sută de ani

După ce-am semnat pacea,

Am încheiat războiul.

Sunt

Muntele cu un singur versant

Pe care se cațără

Liniștea.

Un

Abis absolut

În care

Două aripi se sfâșâie între ele

Pentru trupul șoimului prăbușit.

Peste umărul meu

Fără epoleți și stele
De înaltă trădare
Se picură-n plumbi
Orizontul probabil.
Abia de se mai vede
Din valul de lavă
Casa...
Masa...
Și mireasa
Din rochia căreia am plecat
Să culeg laurii luptei
Cu minotaurul.
Jucărie reinventată,
Merg fără pași
În zig-zag,
Fac târâșul
Prin labirint de cristal.
Am prins stigmat-e-n genunchi,
Alunec... pe coate ...
Execut saltul mortal
Peste himera
Ce-mi râde știrb
Ca un clown pensionar.

Haina mea miroase a zi lucrătoare,

A gunoieri ce adună

Orașul cu vagabonzi

Și zgârâie-nori

Pe un fâraș de jăratic.

Dincolo de linia imaginară

A zilei prezente

Melcii limax trag

Grădina publică

În folii de argint amestecat

Cu salivă.

În fața tomberoanelor

Tixite cu stele

Și sticle golite de bere,

Artiștii fără patrie

Înjunghie tăcerea.

Pe locul tavernei
În care mi-am jucat
La pont
Visul și
Inelul de logodnă,
Acolo,
Unde
Tu mi-ai retezat cosița de aur
Cu foarfeca degetelor,
Mi-am lăsat amanet
Cei mai frumoși ani din
Memoria colectivă.
În odaia
Cu străluciri de șis
În loc de opaiț,
Candidat la alte speranțe
Îmi scriu rugăciunea
Direct
Pe fața albă de masă.
Miroase a fluturi și a insectare
Mâna mea
Ce adună firimituri
Și spațiile libere dintre silabe.

În metropola cu orfani

Și vânzători de halviță,
În zorii zilei fără nicio speranță
A ajuns la noi
Ultimul transport
Cu rom de Jamaica.
Și ce
Dacă vehicolul este numai
Epavă,
Vapor
Fără jurnal de bord
Fără căpitan și fără servantul
Ocupat
Cu turnatu-n pahare?
Regina balului ce va urma
Poartă corset cu diamante
Și stropi de
Melasă sub limba ce cântă
Despre linșaj și iubiri imposibile.

De patruzeci și patru de zile

Fumul iese alandala
Din țigara bunicului.
Imaginea este una mocnită,
Aproape abstractă,
Ca
Dantela de Flandra
Din care s-au hrănit
Escadroane de molii
Și anotimpuri ciudate.
Fericit este numai el,
Făcătorul de pace,
Cel ce stă
Neclintit
În jilțul uitării
Din capătul mesei.
Să înceapă petrecerea!
Avem lăutarul fără vioară
Și vin de cucută
Turnăm în pocalul
Pe care l-am pictat
În vara trecută
Cu flori de cicoare.

Amprenta-i
Fastuoasă,
Aproape palpabilă.
Stă
Ca orice pecete
În rândul din față,
Pe cartea asta poștală.
Miroase a tămâie sintetică
Aerul alungat din biserica
Noastră
Și funcționarul-n civil
Umblă de-a lela
Prin arhivele
Aranjate pe familii și genuri.
Degetele mele fără inele
Bâjbâie...
Caută
Acul de pălărie
Într-un car cu stele decupate
Pe viață
Din hârtie verzuie.

Umbre fără trup

Se mișcă în saboți negri
Pe peretele alb al salonului
Cu oglinzi paralele.
Imaginea cu internatul de fete
Șochează,
Îmi acaparează
Tot spațiul în care
Isadora Duncan
Goală pușcă
Dansează pe
Gratis.
Vara aceea nu a existat
Niciodată!
Doar clănțănitul katiușei
Peste un petic fierbinte de piele
Este certitudinea
Poemului
Semnat în creion chimic :
„Al tău,
Serghei Esenin”.

Gaz sarin pe rană.

Iată

Rețeta păcii universale.

Vorba singură

Nu mai ține de sete și foame.

Pier lăcustele fără leacuri

Și

Darabanele bat cu pumnii

În pieptul cămășii

Pe care

Inchiziția o arde

În piața de lemne.

A pleznit oul de corb

Sub faldurile steagului

Cu însemnele păcii.

Alb siberian este porumbelul

Și uscată-i mlădița măslinului

Cu care se fierbe

Supa de carne

La cazanul popotei.

Numai toreadorul
Este intangibil,
Aproape victorios
În cercul lui de cretă fără formă.
Un fel de destin general
Peste care
Dumnezeu potrivește o dată
Și... încă o dată
Compasul.
Alt arc de cerc
Se trage pe roată
Sub fulgi de staniol și confetti
Aruncați de-a valma
De îngerii de strajă.
Liniștea de dinainte de luptă
Crește ca perii în barbă
În grajdul în care
Taurii coridei săptămânale
Sunt puși la îngrășat
Cu jăromatic.

Mereu de la capăt

Pentru

Încă o rundă în ring;

Perpetuum mobile

Și firul cu plumb

Se lovește de ziduri

Și aer comprimat într-un bumb.

Semne de curaj disperat

Dau din mâini și picioare

Peste pervazul cu mușcate

Și cămăși de fecioară.

Încă un amnezic

Pe ziua de azi

Îmi bate în ușa

Cu degete impregnate-n cenușă.

Este negustorul de nisip,

Un savant închis în clepsidră,

Un erou nou

Ce-și trage papucii târâș

Prin mărcinișul cimitirului

Plin ochi de morți prinși

În marșul victoriei.

În locul lor, pe contingent,

A înflorit alt lan

Cu mazăriche pentru furaj.

Fărămițare...

Rupere de oase
Pe melița care mestecă
Fibra inului fără floare.
Femei și bărbați
Stăm
Legați între noi
Cu cătușe de aur.
Curat.
În conglomeratul acesta
Nemișcător
Cântecul lebedei bate din arpi
Înspre ninsori.
Roșu-i numai vinu-n paharul
Pe care
Cavaleri cu crucea pe piept
Și-l trec
Din mână în mână
Peste tejgheaua
Unde,
Stă întins ca o moartă
Un vâl mucegăit de mireasă.

Scrib insomiac,
Ascult cum urlă
La Lună
Lupul cel alb.
Habar nu am
Că sunt
Doar la un tăiș de custură
De acoperișul pe care
Ninsoarea s-a topit,
Curge
În ieslea cu fânul din anul trecut.
Cercul vorbelor mele nespuse
Se strânge prea tare
Peste mijlocul hainei.
Stăpân și slugă
Al unui singur poem,
Nu mai am loc
În viața-mi,
Pe care am ridicat-o din nimic
Pe bucăți
Dintr-o singură
Piele de sagri.

Pe sofaua cu spini,
Între pernele mai vesele ca
Un penaj de papagal
Adus din Martinica,
Tristețea îmi picură
Cucuta în urechea cu cercel verde.
Nu mai cred
Că lupta mea-i încheiată
Și că
Prizonierii se întorc
Cu mintea întreagă
La războiul lor
De țesut
Pânzeturi de mătase.
Doar
Mâinile amândouă
- Separat și laolaltă -
Se adaptează la soartă,
Așa
Ca în pariul mizând
Pe trăpașul care
Încă
Nu s-a născut.

În zdrențe de purpură

Biserica mea
Umblă desculță
Și fără cămașă
Pe zidul subțire de gheață.
Două dimensiuni ireale
Înaintăm,
Ne căutăm fără nicio speranță
Printre strane de rugăciune
Și domni în palton de samur.
De la masa cu vinul foarte vechi
Și pâinea de Galileea,
Doar nuntașul Iisus îmi zâmbește.
Ridică paharul,
Îl duce la buzele
Arse în picuri de ceară...
Asudă.
Pocalul subțire se sparge pe dată
Și miliardele de cioburi
Ies ca o iarbă gata bătrână,
Prin sticla subțire a Icoanei
Ce plânge.

Ceea ce-mi aparține din toate

Este doar

Aerul cuvintelor necunoscute

De oameni.

Semnul meu de trufie,

Este agresiv ca dintele

Care lipsește din pieptenele

Moștenit de bunica.

Doar un os de la pasărea moartă

Mai am

Și o igliță înfiptă fără milă

În papiota

Cu bumbacul mereu deșirat.

Ce lucru de artă mi se așternea

La picioare!

Acolo,

La marginea poveștii

În care

Tu mă învățai

Cum

Se fac primii pași de femeie

Pe cearceaful rece,

Alb,

Perfect apretat.

Trăiesc în cortul

Unui
Beduin imaginar.
Dansez printre cămile
Și velele caravanei
Care alunecă peste deșert
Ca o picătură de apă tare
Pusă pe țeava de plumb.
Trag viața în piept
Ca pe o țigară,
Voluptoasă, vicioasă
Și mai ales
Furioasă.
Lângă mine,
Mormane de cuvinte sterile
Cască ochii și gura
La șoimul ce urcă la cer.
Rămânem impasibili
Doar eu,
Câinele meu,
Destinul și mulțimea de
Fluturii încartiruiți
În turnul cu ceas electronic.

Capcana-i perfectă
Pentru planeta
Care se învârte beată
Între degetele mele
Cu miros de mușcată sălbatică.
Dincolo de aparențe romantice,
În cușca fără de gratii
Și fără zăvoare
Leoaica dominantă toarce
Cu pisica pripășită
În casă
Din strada cu huzuit de birje
Și tramvaie.
Sunetele ies din Stradivarius
Ca puricii din blana de fiară;
Un lanț trofic fără cusur
Este cercul
În care
Numărul cu risc maxim
Îl duce până la capăt
Diva sinucigașă.

Piatra cu care

David l-a învins pe Goliat

Este un abur.

Albuș din ou de cocor

Pe care-l bat în telul lor

De nisip

Valurile.

Este un alt răsărit

În apusul

Imperfect

Și nebun

Ca un bătrân

Cucerind Everestul

Cu ranița poverii

Pe umerii-i fragili.

Un balamuc cu geam termopan

Și infirmiera umblă în același
Halat demodat,
Cu mânecile-n cruce
De-o parte și de alta
A pântecului neroditor.
Nu mai râde nimeni,
În gloată,
Nici
În mucegaiul din paie
Nu mai este picătură de zoaie.
Peste salteaua burdușită
Cu iarbă de mare
Stă ziua de Duminică
Fără răsufare,
Așa
Ca un orfan scos cu forcepsul
Dintre calendare.

Se înmulțesc orhideele

În apa din care

Pornește spre cer

Altă

Scară

A lui Iacob.

Miroase a festin și a sărăcie lucie

În odaia cu dușumea putrezită

Și perdele din fir de păianjen

Pe locul ferestrei.

Îngerii în cete

Mă împing de la spate...

-Du-te !

Îmi strigă lăuntric

Și-mi recunosc vorbele,

Gesturile,

Pașii care îngheață laolaltă

Cu cei patruzeci și patru

De mucenici uciși cu încetinitorul.

Se vând scump florile carnivore

Sub tejgheaua unde

Căteaua stradală

Linge fără jenă

Trupul puiului nou născut.

Miroase a cişmea părăsită

Şi a pescari de oameni

În casa liftului

Cu care-mi urc spre stele

Vrejul de salcie plângătoare.

Sunt personajul cheie

Din legenda ingenuă pe care

Destinul o vinde pe vodcă

Nu pe o pungă cu galbeni.

Stau cu vorba cumiņită

La rînd

În mulțimea ce se întrece-n măscări

Pe asfaltul unde,

Din nimic

A crescut ,

Un arbore de pîne.

Fierbinte.

Uriaş.

Metamorfoza

Trupului

De care se bucură pământul

Ca de o gheișă autentică,

Este universul meu liric.

Negru-indigo,

Ca o aură de câine dingo

Pe care armata salvării

L-a îmbrăcat în blană industrială.

Un exemplu concludent este

Mitologia universală;

Cheia solfegiului prin care

Încerc să aduc

Imni de slavă celui mai puternic.

Un fluture în vierme se târăște

Prin mărul Edenului.

Cine ar mai putea lipsi

Din ecuația asta?

Întreb și...

Șarpele casei

Se despică în șapte

Crește...rodește alcooluri

În pomul vieții.

Adun roca fierbinte

Cu spumiera din plastic.
Pa dunga lacului
Nevestele în doliu
Adună mărgelele roșii.
Eu vin și le pun
Gura,
Vorba pe limbă,
Cârje ajutătoare în loc de picioare..
Apoi,
Aripile
Și
Toate visele ce mă strivesc între ele.
Da, din acest punct de vedere,
Aș putea fi foarte bine
Un om liber;
Cultivator de corali și de perle,
Constructor de catedrale și
De caravele scufundate cu tot
Cu amforele unse
Cu mir din măslina.
În buzunarul șorțului meu
De salahor fără vină,
Lava odată răcită
S-a preschimbat în sculptură.

Ca un drum ce merge
Cu brațele întinse
Între două maluri,
Așa
Umblu eu
Pe jărăticul în care
Inorogul alb
Doarme ca într-o
Iarbă de astăzi cosită.
Încerc să trăiesc cu cinste
Pe același disc de încercări
Ce vin tropotind în caii sălbatici.
Frâu-i tot mai scurt,
Pintenii-n carne....
Cal și călăreț ,
Doar
Un geamăn care alerg
Pe urmele hergheliei
Pe care
Ignoranța mea arțăgoasă
A alungat-o
La cer.

Un vis îmbrăcat
În fuior de păianjen ...
Fastuos și sărac
Este somnul negustorului
De sclavi ce-și cântă povestea
Peste galere.
Azi e furtună iarăși pe mare,
Și
Crapă de sete
Buza cămillei
Din caravana de pe
Drumul Mătăsi.
Moartea mi se vede
Clar
Prin tricoul strâns pe talie;
Este
Verde, mustoasă.
Ca o buruiană
Pe care
Patru inși mușchiuloși
O poartă
Inertă
Pe umeri.
O așează pe masă.

Mi-am făcut bagajul
Din iluzii și albi de pâine.
Plătesc scump
Jocul de-a prinselea
Licurici
Pe banda cu lipici și hârtie.
Mi se părea că-i
Ușor să zbor,
Să mor alergând cu un pas
În fața vagonului
Din care
Păpușa din cârpe
Și ruj rânced pe buze
Cântă numai pentru mine
Un cântec de leagăn.

Prea târziu să dau înapoi...

Sunt un soldat de plumb
Din ultimul război.
Un adult copilărind
În spatele unor oglinzi
În care nu se vede mai nimic
Din drumul
Unui patron adevărat de destine.
-Nu vorbi cu străinii !
Îmi scrii din trecut,
Și strada
Pe care alerg eu
După vise și fluturi
Devine pe dată
Rulantă.
Abia mai mențin echilibrul!
Întind mâinile,
Închid ochii
Insist
Să mi se deschidă
Toate
Ușile orașului.
Trebuie să ating ca să cred
În aerul ce leagănă spânzuratul
Ca pe un zmeu colorat
Din hârtie.

În colțul gurii mele arse
De febră și sodă de rufe
Țigara se aprinde...
Arde și buricul de deget.
În cele din urmă
Ploaia mă stinge.
Ca un blestem de mamă-i
Ritualul acesta,
Tremurat
Precum o împerechere
Între păsări colibri.
Un soi de
Bocet de frunze
Peste coroana
Unei statui de regină.
Un ucigaș plătit
Sprijină universul
Într-un băț de chibrit.
Insul cu cagulă neagră
Nu are rang, avere ,
Nici iubita care
Să-i ungă rănilor luptei personale
Cu uleiul rânțed
Și scump.

Timpul și spațiul

În care

Adolescent perpetuu

Semnez petiții și

Desene grafitti

Pe palma asta de zid,

Printre însemne interzise

Și nume comune,

Lupt pe viață și moarte

Ca într-un tablou anonim...

Între scena aproape obscenă

Și o zi lucrătoare

Ceru-i senin din cap la picioare.

Sunt prea veselă,

Prea ocupată să văd cum

Lanseta cu momeala-n cârlig

Vine, pleacă, vine...

Dansează din buric

Peste ligheanul

În care

Peștele mic doarme buștean

În peștele mare.

Fata morgana

Fără chip de femeie mortală,
Fără stele în ochi
Și fără
Șiraguri de perle
Peste țâțele goale...
Străina umblă printre
Mașini epocale
Și bărbații
Ce traversează zebra pe roșu.
Doar
Deșertul din vitrină alb.
Glaciar
Ca un decor pentru
Osemintele eroilor din
Legiunea străină.
Unde sunt eu în acest peisaj ?
Întrebarea-i fragilă
Ca floarea de cactus
Strivită sub roca uriașă
De cuarț.

Impertinentă,
Sfărâncioasă-i
Matricea luptei în numele
Căreia
Dau buzna în scenă
Cu stomacul duhnind
De vin de levar
Și farfuria de inox
Plină cu fructe de mare.
-Un festin gratuit,
Va să zică,
Îmi spui
Și apoi
Brusc
Bați din palme ;
Intru în locul tău
În jocul parșiv,
Cu mâinile-n șolduri,
Calc strâmb prin oraș,
Ca o precistă care
Nu a vrut să aibă copii.

Doi câte doi

Ar trebui să fim

În rut

Flămânzind mai întâi

Printre urzici și zaplazuri.

'geaba urlă haita la luna din staniol

Și nu mai mare decât o măslină...

La loc secret

Mărețe făpturi din omăt

Se topesc

Atingându-și cu grijă maternă

Obrajii încă umezi.

Din lut.

Sunt un prizonier solitar,

Fac pași la limita lanțului

Care roade ca lepra

În gleznieru-mi de piele.

Și ...

Deznodământul literar

Al romanului pe care-l scriu

Zi de zi

Nu-i defel fascinant.

Clar.

Fazanii colorează peisajul

Cu penaj din pernele

Peste care s-au iubit

Și au murit generații întregi

De părinți.

Nu sunt înger

Doar o femeie care bilește

Flori de liliac

Într-un castel de nisip

Din Spania conqhistei.

Veniți să adunați sângele meu

Care crește pe sub pielița

Trandafirului!

Am zis.

Este

Un alt timp al legumirii prin

Ciorba primordială

Cu lingură de lemn înmugurit.

Și...

Tu te rezumi

Doar

Să-mi mângâi pântecul

Ca pe mulajul de ipsos.

Perfect, disperat,

Binecuvântat este gestul ăsta

La vreme de foamete-n toate.

Acum,

Până și

Linia gâtului Maicii Noastre

Se lasă grea de lacrimi

Înspre podelele spălate

Cu detergent la promoție.

Un cercel de aramă,
Atâta doar merită să clincăne,
Să strălucească
Pe sub masca de carnaval.
Am fost
Dansatoarea pe care
Destinul a pus ștreangul,
A legat-o la stâlp
Și a stâlcit-o în bătaia cu flori.
Așa am învățat să trăiesc
Într-o sticlă de parfum bun,
Cu sentimentele la vedere
Și sânii liberi sub soarele dimineții,
Așa cum obișnuiește
Aborigena din papua guinea.
În clipa de față sunt
Naivă și fără de vârstă.
Vorbesc despre dragoste
Ca despre o marcă pentru galoși,
Asta,
În vreme ce tu ...
Împătorești ziarul
Și-mi zici :
-De-am avea norocul
Să fim sănătoși !

Fructele s-au copt

Și

În toamna asta

Fără ajutor,

Fără foc armat.

Este din nou liniște

Sub baldachinul cusut

Din stindarde ce au făcut

La vremea lor

Istorie mondială.

Dactilografele pudrate pe nas

Bat colbul

Din preșul de la ușa

Generalului de pace.

Sfatul țării decurge normal!

Beligeranții au căzut de acord

Cu frunzele de laur

Și mahmureala de după beție.

Harașo!

OK!

Marfă, băieți!

Pentru că sunt durerea ta
M-ai răstignit în mâl roditor,
De-a dreapta și de-a stânga
Păsării fără nume.
Nu mi-ai dat aripi,
Nu mi-ai pus nume...
Din punctul meu fix
Văd cerul micuț
Cât dopul sticlei cu ulei
Din floarea soarelui
De la Hiroșima.
Sunt tristă.
Vinovată,
De parcă eu am inventat
Cancerul, dinamita
Și tulpina cu virușii pe care
Nu-i arde iubirea, bricheta.

În medie, mor de trei ori pe zi

O fac sistematic,
Cu parcimonie,
Așa cum procedează
Cetățeanul
Fără slugă și fără stăpân.
Sub tălpile mele
Apele se amestecă
Și se despart mereu de uscat.
Doar
Cutremuru-mi taie
Din unghii și din
Sfârcuri de aripi...
Zbor sub plafonul de nori,
Ca un cocor ce a crescut
În coteț cu găinile.
-Libertatea asta-mi ajunge!
Mint ca un înger
În timp ce tu
Te lași pe genunchi
Să-mi arăți cum
Se înmulțesc semințele
În humusul brun și iluminat
Ca un brad de Crăciun.

Cu cât crește aroma
Într-un bob de coriandru
Cu atât mai aproape sunt
De lucrarea
La care
Tragi lutul
Dintr-un trup de bărbat
În trup de femeie.
Opera Ta,
Doamne,
Iese curată
Și mută.
Și-n pielea goală...
Se naște,
Umblă prin casa
În care aspiratorul electric
Adună păcatul pripășit
În toate patru ungherele.

Pentru meșterul

Ce-și vede nevasta
Numai din stele
Sufletul este mereu un
Porumbel voiajor.
Pasărea fără carne și oase
Poartă răvașe și molimă
Peste cei care
Pierdem vremea dată
În piața de dobitoace.
Între noi toți,
Cei răi și cei buni,
Stă Biserica precum rana.
O sfântă din marmură;
Un fel de sală de naștere,
Locul în care tăcerea eclozează
Țipând din durere...
Lângă geam,
În patul de fier nevopsit
Scutecul pruncului
Miroase a smirnă, tămâie și lut.

Sunt mai puternică
Decât războinicul
În armură.
Arcaș fără păcate de moarte,
Țin sentimentul datoriei
Pe piept
Între brațele încrucișate.
Între noi doi,
Eroi pe Ordin de zi,
Este vechiul sicriu
Cu ferecături de aramă
Și mătasea ce-mi curge în falduri
Pe umeri, pe genunchi și
Peste punctul inimii gemelare.
Liniile de forță se tot micșorează.
Se subțiază până și acul
Cu care-mi tatuam crini regali
La subsuoara genunchiului.
Îngenunchez tot mai greu
Dinaintea cazarmei
În care
Platoșa unui alt legionar de la Roma
Așteaptă
Ordinul de mobilizare.

Cabotin fără trac

Stâpân absolut

Pe o lotcă plină de nuferi ,

Țin ghemul cu ața vieții

Legat la edec.

Ce căpcăun,

Ce Barbă -Albastră...

Ce faun îmi cântă haiducește

De pe buza prăpastiei ?

Buzele amețesc.

În lumina trestiilor tremurătoare

Doar umbra mea se alungește

Cu un lat de văleat...

Nu am giuvaieruri din aur

Nici terenuri de vânătoare,

Nici în țâță, lapte și miere...

Totul este spectacol pe gratis ;

Dans pe butoaie

Vechi de o mie de ani.

Premiera rămâne un punct gri

În care

Eu stau confortabil

Și nu fac nimic.

Prin fereastra bibliotecii

De peste drumul numai colb,
Numai pulbere de pușcă,
Nu se mai vede breslașul,
Acel om
Care așteaptă să ningă
Pentru a ridica cetatea
Din pietriș și litere necunoscute.
La planșeta arhitectului șef
Stă ușierul;
Un ins din carne și oase
Și care fumează și jură
Că...
Da'
Asta-i altă poveste.
Afară,
În lumea cu spume la gură
Taxiul e gata !
Trag zăvorul,
Trag și obloanele
Peste liniștea în care
Miliardelor de cărți necitite
Le tremură genunchii
Ca unei debutante
Pe scândura scenei
La Scala.

Dar tu?

Vei veni la mine

Prin

Lumina asta grea,

Unsueroasă ca o frizură de domn

În care s-a turnat în exces briantină.

Țipătul de la botez alungă noaptea

În care

Pisicile nu mai au stăpân,

Nu au nume de familie.

Nu mă mai salvează aspirina.

Nici preoții, nici soldații...

De ce,

Atunci,

Ai mai sta lângă mine,

În lumea-mi pierdută

Ca o batistă de muselină?!

Din fotografia de pe consolă...

Râde în hohote

Amazoana cu rochie andaluză

Și cravașă iabrașă.

Facem primul pas împreună

Pe lemnul grinzii

Unde

Cari matusalemici macină făină.

La capătul celălalt al țării

Fluieră vardistul cu țâfnă.

Încă...un pas ferm

Încercăm

Pe buza scrumierei.

Tot gesturi și obiecte

Fără viitor sigur.

Artefacte rarissime

Aruncate de-a valma

În centrifuga

Care ne împinge la periferia

Unui coș de gunoi menajer

Pe care scrie :

Proaspăt vopsit!

Publicul de ocazie

Stă cu batista peste gura
Mânjită cu minciuni
Și rujul curtezanei
Întins ca untul de bivol
Pe codrul de pâine.
Foamea își duce numărul forte
Până la capăt
Sânguincioasă ca un student bursier.
Nimicnicia bate cuie de fier
În peretele de hârtie
Și
Toată butaforia se mai sprijină
Doar în lancea pe mânerul căreia
Năpădește acnea.
Juvenilă, purpurie ca rubinele.
Este doar un truc nou
În hățișul de legături vechi
Care fac și mai grea
Viața unei fete la la Casa de Ceai .

Ochi cu lentile vopsite

Are infanta
Și arlechinul moștenește flaconul
Cu lacrimile de glicerină.
Sunt ca doi pescari
Care vând sturionii pe țuică,
Într-o cetate ridicată din nuferi
Pe mâluri mișcătoare.
Un înger foarte fragil
Ține de la subsuori
Decorul cu rulote și
Animale dresate
Se țopăie în draci
Pentru koțka de zahăr.
-Dau un bilet întreg de circ
Pentru șireagul de lacrimi !
Zic, și-i păgubos trocul pe care-l propun
Sub ploaia ce-mi ia pudra
De pe obrajii albi ca un bob de orez.
De acum,
Nici nu mai contează regnul,
Forma de comunicare ...
Cu
Geamănu-mi din cer.

Eu sunt rațională,
Nu intru în panică!
Stau
Sub coaja unui ou Faberge
Așteptându-te.
Dansez pe sârmă electrică.
Scot scânteii pe nări
Ca un mânz sălbatic
Prins la trăsură.
Eu sunt rațională.
Răbdătoare
Și numai numele meu
Ia din când în când
Formă de corabie.
Cu năframa neagră,
Steag de pirat -
Umblu printre cruci albe
Din cimitirul
Cu urmele sandalelor lui
Iisus.

Îmi amintesc de Îngerul
Fără chip ;
Un vagabond cu chipiu
Din doc uzat
Și buzunarele burdușite
Cu mirodenii de contrabandă.
Nisipuri mereu mișcătoare
Trag cartea-i de joc.
El
Plătește peșin patul tare și
Iubirea de-o noapte.
În portul fără nume
Copiii sunt bătrâni
Și văduvele minore.
Șandramaua plină cu iasomie
Și cioburi din vise
Duhnește a plăcintă cu ton.

Nu îmi este frică
Nici greață nu am
De ființa pe care
Am hălcuit-o mai ieri
Pentru ca azi
S-o plimb în cârlig de armă
Prin piață.
Ce mai chilipir!
Știma-i naivă și
Mă urmează
Îmbrăcată în zale de ață.
O umbră fragilă și fără contur,
Nu se hrănește cu pâine,
Nu-mi bea din paharul cu apă.
-Va naște pui vii!
Îmi scrii tu, tată,
De pe linia frontului.
Mă minți la vedere,
În cartea asta poștală,
Desenând din creion chinoroz
O amprență răzuită cu unghia
De orice idealuri.

Doar niște cioburi mi-au rămas
Din haita de lupi ce se hrănea
Cu omăt din noaptea de ignațiu.
Sacrificiul din jumătatea
Plină a paharului
Cu vodca ieftină,
Așa este el, -
Jocul de puzzle,
Pe care
Pretind
Că l-am
Reconstituit din memorie.
Sunt numai mistrețul de jucărie
Umplut cu talaș;
Un greier sechestrat
Într-o casetă pentru valori....
Gata, gata !
Am obosit să tot privesc
Dincolo de problemele
Mai serioase, mai puternice
Decât colonadele antice.

Habar nu ai

Despre ochiul meu vânăt
Și pruniștea lăsată de izbeliște,

Nici

De casa albă și cu stăpâna

Ucisă

În numele legii.

Ninge sălbatic sub arme.

Uniformele se mișcă

Pe epiderma pământului

În relanti.

Așa,

Ca imaginile unui film mut

Stocate pe ecranul

Cinematografului de cartier.

O armată înglodată în datorii

De familie

Moare pe câmpul de pace.

Bateria cu energia universului

Se scurge prin palmele

Bătute

În cuiele

Crescute în arbustul de mirt.

Descultă și despletită

Lipăi

Prin nervurile trupului meu.

Merg de-a bușilea

Ca viermele de mătase

Prin frunza de dud.

În trecutul deja destrămat

Numai

Săniile voievodale taie breșă,

Ca un satâr bun

În carnea vițelului de prăsilă.

-Descendenții

Vor ridica ziduri cu licheni verzi,

Și...

Vor zugrăvi pereții cu aer curat!

Repet și

Îmi fac curaj

În insectarul

În care mimez că trăiesc.

Sunt cărăbușul

Captiv în pumnul

Nebunului

Pe care

Precista-l ține cu capul pe brațe

Și-i cântă leri-i ler.

Noaptea-i fără lună,
Doar copacii înflorind
Mai luminează conul de veac.
Merg din frică și ținere de minte
Prin rotogolul poienei
Cu narcise strivite-n copite;
Înainte! Înapoi....
Repet cât mai pot
Jocul
Sub zahărul ninsorii
Ce se vinde la vrac.
-Care dintre cei trei ciobănei
Cu blugi și cercei în ureche
Este ucigașul?
Întreb.
Strig numele copiilor nenăscuți,
Caut în acte civile
Mamele lor
Și anul în care
Trupul iernii se aduna tot
În sânge palpabil
Ca un material
Din care se poate construi
Scoală,
Crăsmă,
Biserică...

Ca o sutană de călugăriță
Fără credință,
Fără nuntă și mire,
Foșnesc bancnotele
Între degetele mele
Cu pete de ulei comestibil.
Șerperișul economiei mondiale
Este arhiplin cu puiet
Care fluieră, sâsâie, alunecă
În sânul
Pe care scribul ascet
A scris :
Interzis !
În cazul în speță
Avocații nu mai au fler,
Cum nu are nici viitor
Plânsul pruncului singur.
Privesc cu jind liniștea
De mănăstire,
Bula de fericire
Plină ochi
Cu litere smulse din foi
De Scriptură.

Sunt furioasă

Pe felia de lume

În care

Dinții mei intră

Mușcă indiferenți,

Ca dintr-un măr ionathan.

Merită, nu-i așa,

Să cred că toți suntem

Dintr-un sânge ;

Frați și

Braconieri de mucava,

Ultimele exemplare

De maimuțe cu ștaif

De pe scara domnului Darwin?

Realitatea își trage mâinile înapoi

În haina cu monogramă

Și parfum personal.

La Știrile de la ora 17

Se vorbește despre

Femeia modernă,

Care...

Ar trebui

Sau

Nu ar trebui

Să nască copii.

Doar lacrima și mama
Spală mult mai eficace
Decât o mașină inteligentă,
Scutecul de bumbac.
Sunt atâtea și
Atâtea capcane pentru
Lupoaicele libere
În orașul cu fete vesele
Și becuri de Crăciun
În loc de felinare cu gaz.
Aerul frige cerul gurii
Și
Fulgii smulși din
Aripa de heruvim
Rătăcesc între cer și pământ.
La atelierul
De perne din puf ecologic
Se lucrează în schimb prelungit.

Femia cu costița căruntă

Îndeeasă în sticle de lapte

Aerul de rezervă.

Pune dopul, sigiliul din ceară

Pe rezerva de hrană,

Așa...

Sprijinită pe bucățica-i de ură

Și pe genunchii

Distruși de artrită.

Băiatul cu Pizza

Îi bate la ușă;

De pe sofaua uzată

Animalul de companie

Tremură de emoție.

E veșted numai trupul toamnei

Prin care o amantă

Umblă pe tocuri.

Gura lumii miroase

Pe mai departe

A păcate iertate

Și a scorțișoară de contrabandă.

Taci ?

Să nu se spulbere
Veșmântul scump și la modă
În sezonul care se anunță
Cu surle și trâmbițe,
Țin cont de posibilitatea
De-a trece o cămilă,
Cu povara ei promoțională,
Prin toarta cercelului.
Dinspre drumul mare
Se aud șoapte deocheate.
Tâlharii de pe Internet
Pornesc cruciada Mileniului.
Trece furtuna cu biciul
Peste pomul cunoașterii...
M-aș spovedi ca să nu-ți spun nimic
Despre păcatul
Care îmi ia cuvintele din gură
Ca pe un mulaj dentar.
Le sortează după mărime,
Le pune în borcane cu etichete de plastic.
Eu stau în picioare
Dinaintea raftului cu eșantioane,
Tot mostre de idei
Ce ar fi trebuit să-mi schimbe lumea
Din cap la picioare.

Cale de mijloc nu mai există

La cheful unde

Cânt fals și beau

Fără pahar.

Pivnița lumii mele

E toată promoroacă pe ziduri

Și pe subpământuri...

În spitalul cu boli terminale,

Copii în pijama pătată de ser

Lipesc flori de maci

În coroanele funerare.

E grevă generală în sistem !

S-a pus carantină

Pe laptele de mamă

Și

Pe dragostea dintre

Bărbat și femeie.

Mai departe de atât,

Nici nu mai contează!

Folosim la maximum

Transfuzia cu amnezie

Și suc de rodii sălbatice.

Dincolo de geamurile bine închise

Nu-i ceață.

E noapte neagră ca o pisică.

Peste puntea suspinelor

Trece Maica noastră

În rochie de tafta violet

Și un șireag fără perle

Peste sâni fertili.

Viața este

Așa cum este...

În peisajul imaginat

După chipul și asemănarea

Icoanei.

Îmi pare rău ;

Nu mi-am găsit drumul

Printre urnele pline

Cu bronzul rezultat

Din crucile topite

În turele de tun,

Că ... sorb cuvintele savante

Numai cu paiul,

Ca și cum aș savura

Nectarul din flori de mandarina

Adus direct

Din grădina Ghetsimanilor.

Cu buzele prinse în cuvântul
Care lecuiește la fel de bine
Ca spițerul cetății,
Vorbesc despre oameni care
Nu își găsesc avocatul
Întru apărare.
Iau cina la o masă plină
Cu lumânări galbene,
Sub ghirlande de
Trandafiri cățărători din instinct.
Singură mai sunt,
Doamne,
Aici,
În paradisul
Cu păsări-flori
Și oameni ce înghit săbii
Și flăcări
În loc de prescură.

Mi-am pierdut numele
Prin hârtii și sigilii
Cum o logodnică nesăbuită
Își rătăcește inelul.
Ultimul înger al meu
Se întoarce în cer
Pentru totdeauna.
Sunt solitară și transparentă
Ca o vitrină cu
Conduri de fetiță.
Sunt în nesiguranță totală
Aici.
Unde
M-ai lăsat, Iubire,
Să cresc,
Pentru a cerși pentru tine.
Sunt numai abur
Peste masa din centrul
Halei cu delicatese,
Unde în fiecare marți seara
Cântă gramofonul.
- Dansați, Prințesă?

În parfumeria cu esențe
Imperfect colorate,
Dau cu piciorul în ultimul
Flacon cu noroc.
La prăvălia cu apă din magnolii
Cad obloanele.
Falimentul trage linie
În sensul invers...
Nu-mi pasă !
În piele cu ștrasuri,
Pe sub lodenul din păr de cămilă
Trec trotuarul,
Orașul ,
Planeta...
Sunt ceea ce sunt,
O cenușăreasă pribeagă, -
Strivind
Sub talpa fără contur
Un chiștoc de țigară.
Obrazul are tatuaje
Din negru de fum.

Dau îndărăt

Ca aluatul

De

Pâine

Și în cazemată-i umezeală,

Pustiu ca într-o mină de diamante.

S-au înmulțit păianjenii

În colțuri de ochi

Precum stânjeneii peste

Mormântul

Pe care arde un rug înflorit.

Viața!

Fac un pas înapoi

Pe firul subțire de ață;

Sunt mereu zâmbitoare

Îndatorată ca o paiă

Ce dansează peste copaia

În care

Servitoarele și soldații

Fac dragoste.

Furioși.

Este ca și cum aș trăi
Prima zi din Geneză
Văd, pipăi, miros
Lutul pe care
Dumnezeu îl frământă
Cu mânecile cămășii suflecate
Și aburi ieșindu-i pe gura
Care doinește.
Grea-i facerea lumii
Din acest punct de vedere,
Ca o ridicare de mănăstire,
Ca un război purtat
În numele păcii imposibile.
Am tot dreptul
Și-mi aleg orizontul propriu,
Să punctez locul
Unde se anunță Potopul!
În deșert
Sapă arheologii,
Caută hidrocarbură, istorie, apă...
De cealaltă parte
La parterul Turnului Babel
S-a deschis magazinul
Cu ciorapi și mănuși
Din lână roz de Angora.

Dreptul meu la replică
Nu va apărea în ziare.
Poporul meu dansează vals
În jurul ghețarului care
Salivează peste Titanic.
Perechi de iubiri neconsumate
Sunt nimicite
În burta rechinilor.
Pe sub norii cârpiți la ochi
Se spulberă sufletele copiilor
În veste fosforescente
Ca de salvare.
Cuvintele cu care
Ar fi trebuit să mă apăr
În numele Tău,
Azi
Lipsesc de la numărătoare.
Iartă-mă, Frate!

Sunt la rând,
Ținta vie a unui pluton
De execuție a simfoniei maestrului.
În trunchiul violei
Arborele ucis cu securea
Suspină.
Ce vină am eu
Că nu pot opri la timp
Acceleratul
Și timpul probabil este
Altminteri decât
În borcanul
Cu talașul cobaiului?!
Generația mea s-a născut
Scrâjnind din dinți ,
Într-un angrenaj de ceasornic
Vetust.
Degeaba mai lovesc cu pumnii,
Îmi fac loc cu coatele
Prin
Inima secundeii
Ce gâfâie obeză
Ca locomotiva cu aburi.

Peste lutul reavăn

O altă

Mireasă în zdrențe de petale

Dansează.

Nunta ei

Este doar un pretext

Pentru tragedia fără imagini.

Sigur

Nu vrei să știi

Cum desenele de pe asfalt

Prind viață,

Se luptă între ele

Pentru fiecare

Centimetru pătrat de moștenire

Din trotuarul ridicat

Pe sus

De rădăcinile platanilor.

Numai că,

Dimineața asta este reală

Ca un poștaș ce vine

La șapte fix

Și vâra ziarul

Sub ușa cu cifra 13

Țintuită în blană.

Pretutindeni e frig
În incubatorul acesta
Cu alarmă și alte
Artificii de maximă siguranță.
Între colonadele calcinate
Cresc roșii de seră
Fructe
Fără gust și violent colorate.
O burniță de sare amară
A cuprins grădina, casa
Și grajdul în care
Pegasul stă în conservare
Ca o fabrică veche
De nitroglicerină.
Exersezi curajul pe animalul docil,
Învăț cum să văd dincolo de
Universul prin care
Copiii indigo
- bieți ieniceri-
Fac curățenie generală.

Un cuțit de bucătărie

Ca o sabie fără teacă...

Doar un semn de beligeranță

Și multe trupe de elită

Gata să moară pentru victorie.

Sub cămașa de zale

Zace

Adevărul,

Un androgin care a făcut

La vremea lui

Glorie.

Știu,

Nu vor mai fi

Pe tarabele comunale

Fructe coapte la toamnă.

În coșul cu legume și pește

Jocul rămâne unul fantastic.

Miza pariului nu mai

Are consistența dorită,

Nu poate fi trasă de mânecă,

Nici prezervată în oțetul

Și sarea de pe buzele

Răstignitului.

La radio

Se anunță Cometa!

Habar nu am

Cum s-a construit zvonul ăsta.

Trup ca din oase și mirodenii

Ce fierb cu vreascuri rămase

De pe vremea bejeniei.

În casete fără rezonanță

Vorba rea umblă șleampătă

Ca o prostituată alcoolică

Pe sub felinare.

Am aflat mult prea târziu

Că... indiferența-i acidă,

Corozivă precum acidul picurat

Pe placa metalică

Din atelierul unui maestru

În acvaforte.

Niciun dans tribal

Nu va mai avea loc

Sub lună,

În budanele cu stugurii copti.

Fecioarele în jupoane de ceață

Trec razant

Pe lângă împărțășanie.

Doar omida de mătase

Amușină prin trupul de

Zeu sacrificat

Al pământului...

Da' ce știi eu,

Despre prăsilă și spiritualitate !?

Sunt cu mult mai tânără

Decât apele și uscatul la un loc.

Oricum aș da,

Din colț în colț de stea,

Ajung din nou

În locul unde

Cândva ...

Lăutaru-mi cânta

Despre Dragostea

Sufocată în somn

Cu puful de... pernă.

Eu sunt mai vicleană,
Mult mai perenă decât
Vița de vie sălbatică.
Și... am,
Doamne,
Rezistență la frumusețe și nebunie,
De pot cultiva fără insecticide
O fereastră întreagă
Cu rododendroni,
Tot floră exotică și fără
Miesmi de benzină.
În unghiul opus al odăii,
Bradul de Crăciun
Trage răstignitul pe ramurile
Cu becuri multicolore
Și un munte întreg de ciocolată cu lapte.
Mult mai jos,
Pe sub cetina scuturată,
Spânzură stindardul cetății.
Un gest disperat, tremurat,
Ca un bolnav incurabil.

S-a materializat un gând.

Răzbunarea mea
Lovește din picioare,
Cu tact și cu dispreț
De feministă celebră.
Degetele mele
Nu ating aerul
Și
Nisipul poate trece prin gâtul
Clepsidrei.
Marele semn de întrebare
Persistă în aer,
Așa ca un templu
Ridicat pe cenușa zeului mort.
Trăiască zeul cel nou !
Strig peste pustiul
În care
Automobilștii din raliul Saharei
Destupă
Ultima sticlă cu apă potabilă.

Nu am argument

Nu am nici forță armată,
Doar
Același semn din naștere
La picior și mână,
Stigmat întins ca un cadavru
Pe mușamaua cu florile de
Măceș sălbatic ușor estompate.
Servesc ceai verde
Cu zahăr candel și...
De o mie de ori plec
Și... revin pe textul
Regulamentului
De ordine interioară a Vieții.
Sunt ca mușchiul de vițel
Trecut prin mașina cârnățarului.
Mă supun ei,
Fecioarei de fier
Care mă strânge la piept
Ca o mașteră hoață.

Inchiziția funcționează.

O face

Din inerție;

Ca un cultivator sărac de cafea

Ce nu va lua niciodată

Vaporul spre Europa.

Plumb peste limită

Are și sângele care scrie,

Tipărește la rotativă

Ediția de dimineață.

Faptul cotidian

Intră și iese de o mie de ori

Prin ochiurile tricotate

Din fibră rezistentă

De sticlă

Și mașinăria infernală

Funcționează imaculat

Fără sudoare,

Fără fum,

Fără focul viu.

Fruntea a luat forma gândului

Și prin genunchiul
Aplecat în țărână tânără
Trece samarul cu
Povara asinului.
Păcatul se întinde sub cruce
Fără probleme de vamă
Sau conștiință.
Asta am vrut?!
Privesc peste umăr,
La orașul cu poeții
Ce îngână corinda
Pe care,
La izgonirea din Dacia Felix,
Zalmoxis însuși
A ridicat-o la Cer.

Scena-i geometrică

Și sub reflectoare

O șleahtă de nimicuri zornăitoare.

Năucitoare.

Rolul iese din gura sufleurului

Cu miros de ceapă prăjită.

În bucătăria teatrului de marionete

Hrana rece este ca și rezolvată.

Catifeaua-n veșminte

E de contrabandă,

Scumpă și stropită cu sânge...

Purpuriu este spectacolul

Ca o ogradă în care curcanul tăiat

Bate din aripi.

Aplauzele cad în coșul de piept

Ca o grindină ce-a ras mai întâi

Universul.

Mă prind de teoreme

Care nu-mi folosesc,

De artiștii ce fac roată

În jurul unui soare rece

Din andazid.

Pâinea noastră

De duminică dimineața

O cumpăr pe credit.

Brutarul nu mai acceptă

Oferta drumețului

Și

Calul de dar se caută aprig la dinți

Aprind rug din cărți și ziare!

Cine mi-a poruncit?!

Vântoasa care a blocat

Primăria, poșta, spitalul...

Este ca un tonomat plin

Cu fise din plumb.

Bolnavii notorii stau în ploaie

De confetti aprinse,

La rând.

Este totuși...

O altă zi de biserică

În urbea care se mândrește

Cu un set nou

De clopote uriașe.

Pe întunericul spart

De focuri bengale,

Eu

Frâng

Pe dunga cutiei cu mila,

Ultimul băț de chibrit.

Sărbătoarea din stradă

Continuă fără mine.

-S-a întemeiat Dinastia !

Susțin ziaristii,

Dar, eu știu

Că nu-i vorba decât

De o... pauză ceva mai mare.

Pe strada cu jandarmii în post

Și pionieri de ieri înghesuiți

În istorie

O mașină neagră, decapotabilă

Înaintează la pas

Ca o iapă

Hrănită cu pâine și aburi.

.

Poetul

Aș fi putut fi
Torrent sau lumină,
Un testament alb ca
Primul dinte ce sparge
Gingia unui copil.
În oglindă privit,
Exercițiul meu
Este de rutină,
Un admirabil defect
De memorie colectivă.
Cât de prost mă înțeleg
De la o vreme
Cu mine însămi
Și cu toate
Verbele mai grele decât
Aerul!
Umbra mea e subțire,
Nedetectabilă pe cerul gurii
Ca un urmărit general
Ce-și face veacul
În gara unde va ajunge trenul
Cu aventurierii planetei.

Impiegatul asudat și fără chipiu
Culege mușețel dintre linii.

Buzunarele mele sunt burdușite
Cu hârtie de mătase mototolită.
Cuvintele ies obraznice
Prin ața mănușei în care am ascuns
Porumbei voiajori.
Îți bat la tastatura unui computer
Acatistul.
O fac din mers,
Grijulie cu fiecare sintagmă
Care iese din rând,
Nu rimează...cu ce aş vrea eu.
Îi vorbesc de la egal la egal
Unuia ce știe ce sunt:
-Eu sunt jos,
Tu ești sus,
Pe culmea speranței
De unde
Lutierul care mai sunt
Aude viori.

MELANIA CUC

DATE BIOGRAFICE

Membru al Uniunii Scriitorilor din România

- Membru al Asociației Scriitorilor de Limba Română din Quebec-Canada

-Redactor la revista (electronică) AGERO din Stuttgart (din 2005), corespondent al revistei de cultură „Vatra veche”, Târgu-Mureș, din 2009

-Relizator emisiuni la AS TV din Bistrita

melaniacuc@yahoo.com

De același autor au mai apărut;;

-Peisaj lăuntric, poeme; **Dincolo de jertfa și iubire**, poeme; **Impozit pe dragoste**, roman; **Vine Moș Craciun**, poezie pentru copii, Bistrita, **Galaxii paralele**, eseuri, **Destin**, proza, **Tabete contra disperării**, eseuri , **Cinând cu Dracula**, roman; **Biografia unui miracol**, proză, **Versuri scrise pe zapada**, pentru copii, **www.rebel 2004.ro**, eseuri, **Căsuța cu povești**, versuri pentru copii, **Șotron**, eseuri, **Fructul oprit**, roman, **Iisus din podul bisericii**, proza, **Fără nume**, **Femeie în fața lui Dumnezeu**, roman, **Graal**, roman, **Miercurea din cenușa**, roman, **Dantela de Babilon**, roman.

-Apariții în 22 de antologii

-32 premii naționale pentru literatură.

Despre cărțile Melaniei Cuc s-a scris în diverse publicații din țară și străinătate :

Nicolae Scurtu, în *Săptămâna*, București, 21 aprilie 1989; **Dan C. Mihăilescu**, în *Parte de carte*, februarie 2004; **Gheorghe Grigurcu**, recomandare pentru Uniunea Scriitorilor din România; **Iulius Țundrea**, Radio România, mai 1987; **Ion Zubașcu**, *Flacăra*, 2 iunie 1989; **George Chirilă**, *Contemporanul*, 14 iulie 1989, 4 august, 1989; **Ion Butnariu**, *Informația Bucureștiului*, 23 aprilie 1988; **Ion Petrache**, Radio România, 1972, **Grigore Mărășanu**, *Flacăra* (31 martie 1988, Munca: **Elena Petrescu Calciu**, (vezi programul radio, nr. 8, 1988) Radio România; **Paul Grigoriu**, Radio România, martie 2004); **Viorica Nania**, *Săptămâna* 1987, București), **Ion Vaduva Poenaru**, *Munca*, aprilie 1988; **Gavril Moldovan**, *Ecoul*, Bistrița, 19 aprilie 1988; **Titus Vâjeu**, Radio Cultural, 5 februarie 1988, iunie 2005; **Virgil Rațiu**, *Mesagerul de Bistrița*, 19 aprilie 2003; **Ion Moise**, Răsunetul; **George Mihalcea**, *Lumea cărților*, B1 RV, București, din iunie 2006; **Gabriela Magirescu**, *Tineretul Liber*, 2 noiembrie, 1995; **Lucia Verona**, *Săptămâna Finaciară*, 5 iunie, 2006, 13 noiembrie, 2006; **Alex Ștefănescu** (*Ziarul finaciar*, 6 februarie 2006), **Petre Ciupitu**, *Târgoviștea* ,nr.2-3 din 1995; **Ion Radu Zăgreanu**, *Răsunetul*, 14 noiembrie 1999; **Florin Lazăr**, Aripa siderale, Oradea, 3 septembrie, 1994; **Adrian Mănarca**, *Răsunetul*, 7 mai, 2005; **Aurel Podaru**, 2 octombrie, 1999; **Vasile Gaurean**, 10 februarie, 2000; **Petre Ciupitu** (*Târgoviștea*, 1999), **Mihail I Vlad**, *Jurnalul de Dâmbovița*, 21 august, 1999; **Cornel Cotutiu**, *Răsunetul*, 28 iunie 2000; **Constantin Cublesan**, *Răsunetul*, 7 decembrie 2002; **Adrian Popescu**, *Steaua*, *Răsunetul* 7 decembrie 2002; **Adrian Bucurescu**, *România Liberă*, 18 august 1999, 13 decembrie 2003; **Valentin Tașcu**, *Răsunetul*, 7 decembrie 2002; **Horia C.Deliu**, *Cadran* 2001; **Artur Silvestri**, în volumul

Marturisire de cradința literară, Editura Carpatia Press, București, 2006; **Sabina Maduța**, în manuscris; **Vasile Tamaș**, *Răsunetul*, 7 mai, 2005; Menuț Maximilian, *Răsunetul*, 30 octombrie 2006; **Victor Știr**, *Mesagerul*, 20 februarie 2003; **Al. Sfârlea**, *Crișana*, Oradea, 22 septembrie 2003; **Tit-Liviu Pop**, *Mesagerul*, 20 mai 2001; **Geo Călugărul**, *Răsunetul*, Bistrita, 30 martie 2006., **Nicolae Georgescu** în *Răsunetul*, feb.2009; **Ion Pachia Tamomirescu** în *Axioma din Ploiești*, martie 2007, *Lamura din Craiova* ian. 2009 etc., **Aureliu Goci** în *Agero Stuttgart*, în dec.2008 și *Dacia Literară* în decembrie 2008; **Iulian Chivu**, în *Agero Stuttgart*, dec.2008, *Contrasens* din Roșiori de Vede, ianuarie 2009, *Oglinda literara* nr.86, feb.2009; **Monica Mureșan**, în *Oglinda literară*, 2007; **Nicolae Băciuț**, în *Mesagerul de BN*, în sept. 2007, *Destine literare*, Montreal, iunie 2009 etc.; **Ștefan Doru Dancuș**, în revistele *Singur* și *Agero Stuttgart*, pe parcursul anilor 2007 și 2008, **Tudor Negoescu**, în *Agero Stuttgart*; ianuarie, 2009; **George Roca**, *Agero Stuttgart*, 2007 martie; **Constantin Mălinaș**, în *Carte și Arte*, ianuarie 2009, **Elena M. Campan** în *Vartra Veche*, mai 2009, **Lucian Gruia**, *Oglinda* mai 2009, *Agero* martie 2009, *Impact*, Târgoviște, mai 2009, **Ioana Stuparu**, *Agero* ,aprilie 2009 **Dana Pop**, *Adevărul de seară*, 14 mai 2009, **Daniel Lăcățus**, *Cetatea culturală*, Cluj martie 2009, **Horea Garbea**, *Luceafărul de dimineață*, august 2009, **Octavian Curpas**, in *Clipa si Conexiuni* din SUA, iulie 2009, **Menut Maximilian**, *Răsunetul*, 2009..

CUPRINS

Nicolae Băciut, „Întoarcerea la poezie”/5
Îmi las capul pe genunchi/7
Vă scriu despre dragoste/8
Mi-a trecut norocul /9
Autoportretul perfect/10
Dumnezeul meu/11
Deodată/12
Sunt la liman/13
Cresc și-nfloresc iriși minerali/14
Urcă în aceeași spirală/15
Împreună prin viață și moarte/16
Peste umărul meu /17
Haina mea miroase a zi lucrătoare/18
Pe locul tavernei/19
În metropola cu orfani/20
De patruzeci și patru de zile/21
Amprenta-i/22
Umbre fără trup/23
Gaz sarin pe rană/24
Numai toreadorul/25
Mereu de la capăt/26
Fărâmițare.../27
Scrib insomniac/28
Pe sofaua cu spini/29
În zdrențe de purpură/30
Ceea ce-mi aparține din toate/31

Trăiesc în cortul /32
Capcana-i perfectă/33
Piatra cu care/34
Un balamuc cu geam termopan/35
Se înmulțesc orhideele /36
Miroase a cișmea părăsită/37
Metamorfoza/38
Strâng roca fierbinte/39
Ca un drum ce merge/40
Un vis îmbrăcat/41
Mi-am făcut bagajul/42
Prea târziu să dau înapoi../43
În colțul gurii mele arse/44
Timpul și spațiul/45
Fata morgana/46
Impertinentă/47
Doi câte doi/48
Sunt un prizonier solitar/49
Nu sunt înger/50
Un cercel de aramă/51
Fructele s-au copt/52
Pentru că sunt durerea ta/53
În medie, mor de trei ori pe zi/54
Cu cât crește aroma/55
Pentru meșterul/56
Sunt mai puternică/57
Cabotin fără trac/58
Prin fereastra bibliotecii/59

Dar tu? /60
Din fotografia de pe consolă.../61
Publicul de ocazie/62
Ochi cu lentile vopsite/63
Eu sunt rațională/64
Îmi amintesc de Îngerul/65
Nu îmi este frică/66
Doar niște cioburi mi-au rămas/67
Habar nu ai/68
Descultă și despletită/69
Noaptea-i fără lună/70
Ca o sutană de călugăriță/71
Sunt furioasă/72
Doar lacrima și mama/73
Femei cu cosița căruntă/74
Taci ?/75
Cale de mijloc nu mai există/76
Peste puntea suspinelor/77
Cu buzele prinse în cuvântul/78
Mi-am pierdut numele/79
În parfumeria cu esențe/80
Dau îndărăt/81
Este ca și cum aș trăi/82
Dreptul meu la replică/83
Sunt la rând/84
Peste lutul reavăn/85
Pretutindeni e frig/86
Un cuțit de bucătărie/87

Habar nu am/88
Nici un dans tribal/89
Eu sunt mai vicleană/90
S-a materializat un gând/91
Nu am argument/92
Inchiziția funcționează/93
Fruntea a luat forma gândului/94
Scena-i geometrică/95
Pâinea noastră/96
Pe întunericul spart/97
Poetul/98
Buzunarele mele sunt burdușite/99
Melania Cuc, date biografice/100
Cuprins/103

Melania Cuc

AUTOPORTRET

poeme

EDITURA NICO

Dreptul la replică

Nu va apărea în ziare.
Poporul meu dansează vals
În jurul ghețarului care
Salivează peste Titanic.
Iubiri neconsumate
Sunt nimicite
În burta rechinilor.
Pe sub norii cârpiți la ochi
Se spulberă sufletele copiilor
În veste de salvare.
Cuvintele cu care
Ar fi trebuit să mă apăr
În numele Tău,
Lipsesc de la numărătoare.